

Dennes Interesse i Spørgsmaalet vil endda undertiden være saa ringe, at Nægtelse af Vejretten kan betegnes som Chikane.

Medens Udvalget har foreslaaet, at Dom i Medfør af denne Bestemmelse kun skal kunne opnaas, naar den i § 2 i Lov Nr. 56 af 31. Marts 1937 anviste Fremgangsmaade ikke kan anvendes, har Justitsministeriet ikke anset det for paakrævet at optage en saadan Begrænsning i Forslaget. Det vil nemlig efter Justitsministeriets Opfattelse virke som et Omsvøb, saafremt det forlanges, at Brugeren af Vejen skal forsøge den nævnte Fremgangsmaade i Tilfælde, hvor det paa Forhaand er givet, at en forligsmæssig Ordning ikke vil kunne opnaas.

Til Vejledning ved Afgørelsen af, hvorvidt Adgang til Vej bør meddeles, naar Sag anlægges i Medfør af denne Bestemmelse, udtales det, at saadan Adgang bør meddeles, hvor ikke særlige Omstændigheder taler herimod. Det fremhæves udtrykkeligt, at Adgang til Vej ikke kan tilkendes i Tilfælde, hvor Retten skønnes at ville blive til uforholdsmæssig Skade for Ejeren af den tjenende Ejendom. Denne Bestemmelse er i Overensstemmelse med Bemærkningerne til Udvalgets Forslag, hvor det med Hensyn til § 2, Stk. 2 udtales, at det er en Forudsætning for at tilkende en Ejer Vejret over en fremmed Ejendom, at Retten ikke vil blive til uforholdsmæssig Skade for denne. Justitsministeriet er enigt heri, men man anser det for rettest, at denne Begrænsning i Retten til at opnaa Adgang til Vej udtrykkes i Lovens Tekst, og at Bestemmelsen herom affattes saaledes, at den ogsaa omfatter de i Stk. 1 omhandlede Tilfælde, hvilket er i Overensstemmelse med svensk Ret. Selv om Forholdene, hvor det, som i Stk. 1, drejer sig om Benyttelse af en eksisterende Vej, i Almindelighed vil udelukke Anvendelsen af denne Undtagelse, kan det dog ikke anses for udelukket, at der kan foreligge særlige Omstændigheder, der gør Bestemmelsen paakrævet. — Som Eksempel paa andre Omstændigheder, der vil kunne udelukke Opnaaelse af Dom i Medfør af Stk. 1, skal man henvise til, at der antagelig vil kunne forekomme Tilfælde, hvor det vil være naturligt at henvise Brugeren til at benytte den i Stk. 2 anviste Fremgangsmaade, idet det skønnes rimeligere, at der tilvejebringes en anden Forbindelse med offentlig Vej end den, som Stk. 1 hjemler Mulighed for.

Med Hensyn til Erstatningens Størrelse udtales det, at den fastsættes „efter Dommerens Skøn“. Ved Fastsættelsen af Erstatningen maa det naturligvis have for Øje, at Rettens Anerkendelse ofte kun vil

betyde et ganske ringe Afbræk for den tjenende Ejendom, men i øvrigt forudsættes det, at der ydes „fuld Erstatning“, jfr. Grundlovens § 80.

Endvidere bestemmes det, at Erstatningen i Mangel af frivillig Overenskomst skal erlægges kontant, og at det efter Paastand i Dommen kan bestemmes, at der skal kunne gives Pant i den herskende Ejendom forud for andre Hæftelser. Efter Udvalgets Forslag gives der kun Fortrinsret fremfor al Pantegæld, men Justitsministeriet maa anse det for ønskeligt, at der gennemføres en udvidet Fortrinsret som foreslaaet, jfr. herved Stk. 4.

Bestemmelsen om, at Sagen anlægges ved den tjenende Ejendoms Værneting, medfører, at disse Sager altid i første Instans behandles ved Underret.

I Stk. 2 foreslaas indført en almindelig Adgang til at faa gennemført en Vejret i Tilfælde, hvor en Ejendom mangler den nødvendige Forbindelse med en offentlig Vej. Med Hensyn til Begrundelsen for denne Bestemmelse henvises til det til Stk. 1 bemærkede. Afgørelsen af disse Sager foreslaas tillagt Landvæsenkommissionerne. Det fastsættes, at Vejret ikke kan tilkendes den Ejer, som ved en vilkaarlig Handling har afbrudt Ejendommens hidtidige Forbindelse med offentlig Vej.

Kreditforeningernes staaende Udvalg har udtalt Ønske om, at der optages Bestemmelser om, at Panthaverné i saavel den tjenende som den herskende Ejendom skal tilsiges og afæskes Erklæring, inden Afgørelsen træffes. Justitsministeriet kan imidlertid ikke anse Gennemførelsen af en saadan Ordning for formaalstjenlig, idet den vil medføre en betydelig Forsinkelse af Sageres Behandling, og Panthavernes Interesser maa anses for sikrede ved de i Forslaget indeholdte Bestemmelser. I denne Forbindelse skal man særlig fremhæve Bestemmelsen i Stk. 3, hvorefter de i Medfør af Loven fastsatte Erstatninger ikke kan udbetales Ejeren af den tjenende Ejendom, medmindre han godtgør, at der foreligger Samtykke til Udbetalingen fra samtlige Panthavere, saaledes at Udbetaling, saafremt saadant Samtykke ikke kan fremskaffes, sker til Panthavere efter deres Prioriteters Rækkefølge imod Afskrivning paa Pantebrevene. Denne Bestemmelse er i Princippet i Overensstemmelse med § 10 i Lov af 14. December 1857 om Gæder, Veje og Vandløb i København, til hvilken der henvises i Udvalgets Bemærkninger. — Saafremt den tjenende Ejendom er bortforpagtet, vil der kunne opstaa Spørgsmaal om